Пиердоменико Бакаларио

Агенция „Призраци“

Хотелът на ужасите

Илюстрации Матео Пиана

Издателство „Фют“

Действащи лица

Уил
Последната издънка на славното семейство Мьогалей. Откакто чичо му Алвин се пресели на оня свят, управлението на най-западналата в света агенция – „Призраци“, мина в негови ръце.

Тъпър
Единственият (колкото и да е притесняващо) приятел на Уил

Чичо Алвин
Бивш собственик на агенцията, а сега – призрак, който се излежава на един плаж на Хаваите

Сюзън
Очарователно русо момиче, съседка на Уил, която живее на втория етаж

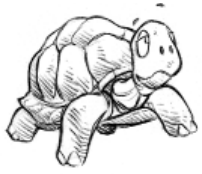

Гръмотевица
Светкавица
Костенурки близнаци, едната от които вече е призрак

Фрида
Супертехнологичен ловец на призраци

Леля Мод
Непоносимата леля на Уил, пристрастена към окултизма

ЕКИПИРОВКА НА АГЕНЦИЯ „ПРИЗРАЦИ“
(строго секретно!)

Часовникът Януа – огромен стар дървен часовник с махало. Той е портал, който свързва света на хората със света на призраците. През него преминават всички призраци, когато бъдат призовани.

Спиривизия – специална система, свързана със стария телевизор „Телефункен“ в хола, който се включва автоматично, когато някой някъде се опитва да осъществи спиритичен сеанс. Така Уил знае къде е необходим призрак и може да изпрати някого от своите служители.

„Призрак нюз“ – официален всекидневник на международната информационна агенция „Живот в отвъдното“. В него се публикува всичко, свързано с призраци от този и от онзи свят.

Дървена ракла – тумбеста дървена ракла, обкована с железни гвоздеи. Заема почетно място в хола на семейство Мьогалей. В нея се пазят папки с информация за призраците от агенцията.

Ектодестилатор – с него се дестилира ектоплазма – вкусна субстанция, която призраците обожават. И хора, и призраци са на мнение, че ектоплазмата с марка „Мьогалей“, приготвяна по тайна рецепта, предавана от поколение на поколение, е най-добрата в целия свят.

Ухоскоп – специален уред, плод на гениалността на страхотния Леонардус Мьогалей, изобретателя в семейството. Това е мощен телескоп, на който е монтирано специално устройство, което улавя звуци от разстояние.

Хорорчасовник – месингов джобен часовник, сверен директно със стария дървен часовник, от който излизат призраците. С него се отчитат часовете работа на всеки призрак.

Призракограф – стар лентов фотоапарат „Лайка Рефлекс“, който може да заснема призрачни присъствия, духове и всякакъв призрачен материал, недоловим с просто око, дори и за изключително тренираното око на Уил.

Карта на призраците – карта на Ню Йорк, на която с червени карфици са отбелязани призраците, работещи в агенцията на Уил, а със сини (които от ден на ден стават все повече) – в агенциите конкуренти. Картата виси на стената в хола, зад една картина.

WILL MOOGLEY • AGENZIA FANTASMI
Hotel a cinque spettri
Consulenza editoriale: Alessandro Gatti
Colore: Davide Turotti
All names, characters and related indicia contained in this book, are copyright and exclusive license of Atlantyca S.p.A. in their original version. Their translated and/or adapted versions are property of Atlantyca S.p.A. All rights reserved.

© 2008 Atlantyca S.p.A., Italy
© 2018 for this book in Bulgarian language FIUT Publishing House
Text by Pierdomenico Baccalario
Illustrations by Matteo Piana
Original edition published by Edizioni Piemme S.p.A.
Original title: Will Moogley Agencia Fantasmi.
Hotel a cinque spettri
International Rights © Atlantyca S.p.A., via Leopardi 8 – 20123 Milano – Italia – foreignrights@atlantyca.it – www.atlantyca.com
No part of this book may be stored, reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without written permission from the copyright holder. For information address Atlantyca S.p.A.

АГЕНЦИЯ „ПРИЗРАЦИ“
Хотелът на ужасите
© Издателство „Фют“, 2018
Превод Нели Николова Раданова
Редактор Албена Раленкова

ISBN: 978-619-199-290-4

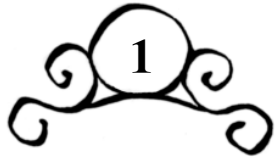

Един ужасен ден

Ню Йорк.

Класически ужасен ден.

Небостъргачите на „Манхатън“ се извисяваха като огромни надгробни камъни на фона на сивото опушено небе. Ситният неспирен дъждец се промъкваше през яката на черното кожено яке на Уилард и го караше да трепери. Мрачната картина се допълваше от кълбата бял пушек, които излизаха от ауспусите на спрелите на светофара автомобили.

Уил пресече улицата, влачейки маратонките си с развързани връзки. Беше висок и слаб, с дълъг черен бретон, полепнал по челото му като пипала на октопод. Очевидно беше в лошо настроение и както всеки път, когато това му се случеше, крачеше приведен, с мрачен поглед, забит в тротоара.

Толкова беше ядосан, че пред супермаркета на 63-та улица почти помете една старица, заедно с торбите ѝ с покупки. И толкова беше отчаян, че дори не забеляза афиша за грандиозното завръщане на „Зомбитата“ – любимата му рок група. После мина покрай магазина за дискове на приятеля си Лео, без да погледне към мръсната витрина, отрупана с компактдискове втора употреба и стари грамофонни плочи. Продължи право към апартамента си в най-стария и неугледен небостъргач в целия квартал, отвори с ритник входната врата и се вмъкна в асансьора. След него остана мокра следа.

Асансьорът имаше спешна нужда от почистване. Както и по-голямата част от сградата. Излинелият мокет на пода в кабината и дървената ламперия, изпъстрена с издълбани с ножче надписи, бяха пропити от отровната миризма на лайката на госпожица Кол, която живееше на деветнайсетия етаж.

Уил обаче почти не обърна внимание на тази мизерия. Блъсна старата дървена врата на асансьора, натисна изтъркания бутон и се постегна, защото кабината ей сега щеше да се затресе и да се залюшка нагоре. Но тя не помръдна.

Натисна пак бутона за последния етаж.

Отново нищо.

– Страхотно! – изпъшка Уил. – Наистина страхотно...

Асансьорът пак не работеше.

Без съмнение, това беше най-ужасният ден в живота му.

На дванайсетия етаж дрехите му бяха изсъхнали, а от осемнайсетия нагоре пак плувна целият, но този път в пот. На деветнайсетия етаж Уил видя, че госпожица Кол още не е прибрала бутилката, която млекарят ѝ беше оставил на площадката. Това му подсказа една идея. Толкова беше бесен заради асансьора, че реши – точно днес е най-подходящият ден да си отмъсти за годините непоносима миризма на лайка. Махна изтривалката и подпря бутилката на вратата под лек наклон. После звънна и се скри в мига, в който госпожица Кол отвори широко вратата и се озова сред река от мляко.

Уил бавно продължи нагоре. С последни сили се довлече до площадката на двайсет и осмия етаж, точно под върха на небостъргача, увенчан с голям черен гръмоотвод.

„Уилард Мьогалей“, пишеше на изкривената месингова табелка, която собственоръчно беше заковал на вратата си.

Почти припаднал, Уил зарови из джобове-

те на черното си кожено яке и на твърде широките си дънки. Къде са проклетите ключове? Монети, дъвки, сдъвкани дъвки, гумени топчета, оригинално швейцарско ножче, сферични уплътнения от една стара перална машина, билети за метрото и накрая клавишът за включване на училищната копирна машина, чието неочаквано изчезване тази сутрин попречи на госпожа Шулц да им даде тест по химия.

Уф! Най-сетне! Уил стисна ключодържателя с форма на череп, пъхна големия черен ключ в ключалката и го завъртя.

– Ей! Върнах се! – извика той и с ловък ритник затръшна вратата зад гърба си.

– Много важно! Много важно! – чу се висок и креслив глас от съседната стая.

Уил метна якето си на закачалката с форма на жираф и без да се обръща, натисна електрическия ключ на стената. В сивкавия мрак затрептя слаба светлина.

Домът на Мьогалей беше задръстен с какво ли не – до закачалката и няколкото кръгли столчета, затрупани от поколения тенискі в различен цвят, имаше голяма библиотека, висока чак до тавана, откъдето застрашително висеше абажур от преплетени медни листа. Повечето от крушките бяха

изгорели. Таванът беше толкова висок, че и да се качеше на последното стъпало на единствената стълба в къщата, Уил не можеше да ги смени.

Момчето влезе в безкрайния хол, в който се мъдреха огромен диван с черна напукана кожа, заобиколен от две кресла, потънал в прах спирителевизор (стар телевизор „Телефункен“, свързан със специалната спиривизия), дървен часовник в ъгъла до прозореца, тумбеста ракла, обкована с железни гвоздеи, и китайски гонг с внушителни размери. По целия килим се виеха преплетените кабели на конзолите на видеоигрите. От стената строго гледаше един препариран сокол. Уил мина покрай стария шкаф от тъмно дърво, върху който бяха струпани поне трийсетина омазани кутии от пица, и влезе в кухнята.

В средата ѝ, върху стара сребърна стойка, седеше Стацито, папагалът на Уил, и съсредоточено чистеше дясното си крило.

– Много важно! – изкрещя отново птицата и погледна с едно око ядосания си стопанин.

Уил не му обърна внимание, а се пресегна към сгъваемия простор, дръпна първата тениска, която му попадна пред очите, и бързо смъкна мократа от себе си, откривайки сла-

бите си гърди и хлътналия корем с бледа кожа, която вероятно никога не беше виждала слънце.

Той метна мократа тениска към папагала и бързо нахлузи сухата. Птицата с оттренирано движение избегна мократа бомба.

Момчето отвори огромния стар хладилник и огледа последните си хранителни запаси.

Отвън изтрещяха няколко гръмотевици, дъждът се усили и забарабани по прозорците.

– Страхотно! – измърмори Уил.

Любимият му шоколадов крем „Шокомания“ с три вкуса беше свършил. Хладилникът изглеждаше по-тъжен и от ледена пустиня.

– Стацито е гладен! Стацито е гладен! – изкрещя папагалът и разпери жълто-зелените си криле.

– Много важно! – сви рамене Уил и се върна в хола.

Със стон се стовари в любимото си продънено кресло и покри лицето си с шепи. Ама че ужасен ден!

Не знаеше колко време остана така – няколко минути или няколко часа. От вцепенението го извади звънецът.

„Ох, какво ли още ще ми се стовари на главата?“, попита се ужасено момчето.

Можеше да е някой клиент на агенцията или някой от досадните служители от Центъра за социални грижи, които периодично минаваха да го навестят и да искат да говорят с родителите му. Уилард Мьогалей не помнеше родителите си. Беше сирак. Живееше тук само защото се съгласи да се занимава с агенцията на чичо си Алвин.

Звъненето се повтори. Уил се надигна с усилие от креслото. Мина край огледалото с абаносова рамка, хвърли бърз поглед в него и припряно оправи разрошения си бретон.

„Ами ако е очарователната Сюзън от втория етаж?“, помисли си момчето.

Повечето му познати бяха на мнение, че ако смени начина си на обличане и ако се подстриже, Уил би изглеждал добре, даже твърде добре. Но той все още не беше готов да се заеме с подобни промени. Е, би могъл да го направи за някое момиче... всъщност за едно конкретно момиче – очарователната Сюзън.

Приближи се на пръсти до вратата и надникна предпазливо през шпионката. От гърдите му се изтръгна тежка въздишка.

Приятелят му Тъпър.

– Ти ли си? – измърмори не особено приветливо Уил, като отвори вратата.

Дори и след като беше изкачил пеша двайсет и осем етажа, Тъпър изглеждаше отлично. Явно беше в блестяща форма.

– Е, Уил, как е днес? – попита усмихнато момчето и намести очилата си с привичен жест.

– Пълна гадост! – отвърна Уил.

Тъпър влезе в хола като у дома си и се настани в единия ъгъл на големия диван, като хвърли до себе си вестника, който носеше под мишница. Уил отново потъна в продъненото кресло и в мрачните си мисли.

– Една игричка? – наруши тягостното мълчание Тъпър и се огледа за джойстиковете.

– Дума да не става! – изсумтя Уил.

Едва тогава Тъпър забеляза гробовната физиономия на приятеля си и се вгледа в него по-внимателно.

– Какво има? – попита той.

– Нищо.

– Глупости! Казвай какво става! – Тъпър свали електриковосиньото си бейзболно яке и остана по любимата си оранжево-зелена тениска, която беше купил в един магазин в „Бронкс“ със странното име „Последният плаж“. Тениската беше с размер поне четири пъти XL, но пък затова чудесно скриваше ко-

рема му. – Казвай! – подкани той отново Уил.

– Тъпър, виж какво... не ме карай да говоря. Знаеш какво значи „ужасен ден“, нали? Е, днес имам ужасен ден!

Малките пъргави очички на Тъпър се завъртяха в нещо като „кръг на смъртта“.

– Глупости! Какво толкова ужасно може да се случи?

Уил му хвърли поглед, който според него изразяваше безкрайно търпение. Е, и малко удивление, защото оптимизмът на Тъпър нямаше граници. Независимо дали искаше, или не, Тъпър беше неговият най-верен и най-истински приятел, а и всъщност *единственият му приятел*.

– Всеки получава каквото си е заслужил – заяви Тъпър философски и се понамести на дивана, като продължи да гледа Уил с почти стръвно любопитство. – И значи?

Уил въздъхна и разпери ръце.

– Значи... Идва ми да пратя всичко по дяволите. Да затворя агенцията и да продам този огромен апартамент!

Тъпър замръзна. Не очакваше подобен отговор. Затова реши да се ограничи само с лек наклон напред и внимателно слушане.

– Става все по-трудно да се работи в този град! Има прекалено много проблеми и прекалено много провали! Няма ги вече едновремешните призраци! Да вземем последния случай. Изглеждаше проста работа. Пристига един безкрайно досаден старик, който иска да махне от съседния апартамент някаква двойка, пристрастена към танците. „Няма по-добро средство от един призрак, ще ги изтормози и ще ги накара да си плюят на петите!“, отговарям му аз. И му тръсвам тарифата. Тогава старецът започва да се оплаква от мизерията, да хленчи, че няма пукнат долар, и накрая стигаме до следната договорка: най-напред ще изпратя един от призраците на агенцията да уплаши двамата танцьори, а после той ще ми даде сто долара.

Тъпър оправи очилата на носа си.

– Добра сделка.

Уил ритна гневно обкованата с железни гвоздеи ракла.

– И аз така реших! Замислих се кой призрак да изпратя. Прехвърлих различни варианти и накрая се спрях на Фракасус Варварина.

– Този пък кой е? – възкликна Тъпър.

– Призракът на един средновековен воин. Един, който... – Уил вдигна капака на ракла-та и извади от нея ситно изписан свитък от оризова хартия, който можеше да се чете само срещу светлината. – Слушай какво

пише в неговото досие: „Фракасус Варварина е призрак, който... *работи със страховити бойни доспехи и меч с назъбено острие*.“ Не е лошо, нали?

– Обаче? – попита Тъпър, който усещаше, че тук някъде се крие уловка.

– Обаче да не повярваш, Фракасус също се пристрасти към танците и танцовата музика.

Очите на Тъпър щяха да изскочат от орбитите си.

– Не може да е истина!

– Заклевам се. Не само не сплаши двойката, ами използва способностите си на призрак, за да се докопва до уредбата, когато тях ги няма, и да тренира пируети! Можеш ли да си представиш реакцията на старика! Но не е само това. Като се върна в агенцията, Фракасус ми заяви, че от сега нататък иска да обитава само дискотеки!

Свитъкът оризова хартия излетя от ръцете на Уил и тупна тежко на земята.

– Тогава ще трябва да променим някои неща в досието му – Тъпър се наведе и взе свитъка.

– И защо? – изстена Уил, като отново се тръшна на креслото. – Току-що ти казах, че приключвам. Оставям всичко на леля Мод и заминавам на Хаваите да карам сърф.

Само като си представи това, Тъпър избухна в смях.

– Ти!? На Хаваите!? Внимавай, рискуваш да бъдеш усмъртен от първия слънчев лъч, който те улучи!

Уил изобщо не удостои приятеля си с отговор и отново потъна в мълчание.

– Добреее! – проточи Тъпър. После прибра свитъка с досието на Фракасус в раклата, където се пазеха досиетата на всички призраци от агенцията, и взе от дивана вестника, с който беше пристигнал. – Всичко това са глупости в сравнение с нещата, които ни очакват!

– За какво говориш?

Тъпър разтвори вестника. Беше „Призрак нюз“, официалният всекидневник на Международната федерация „Отвъден свят“, най-голямата международна група от агенции за призраци. В нея членуваше и реномираната, но западнала напоследък агенция „Призраци“, която вече пет поколения принадлежеше на семейство Мьогалей.

– Обзалагам се, че не си прочел това – посочи възторжено Тъпър.

– Въобще не съм забелязал, че вестникът е пристигнал.

Тъпър цъкна разочаровано и навря под носа

на приятеля си страницата с едно съобщение с огромни букви:

ОТКРИВАНЕ НА НОВ ХОТЕЛ НА УЖАСИТЕ

Веригата „Хотели на ужасите“ обявява, че открива суперлуксозен хотел, обитаван от призраци. Той ще бъде предназначен за богати клиенти, които търсят тръпката на ужасяващи преживявания. Хотелът ще бъде разположен в замъка на Мърсър Апългейт в Лонг Айлънд, на няколко километра от Ню Йорк. Подробности в ада... пардон, в хотела!

Реакцията на Уил беше близо до точката на замръзването.

– Ама не е ли страхотно? – изненада се Тъпър от хладната реакция на приятеля си. – Гледай тук: предлагат колективен договор за куп призраци. Поне осемдесет.

– Да – измърмори Уил. – И кого да им изпратя? Най-прочутия варварин танцьор?

– А колко плащат само! Невероятно! Въобще не мога да преброя нулите!

– Тъпър, Тъпър... Това не е лъжица за нашата уста.

– Голяма е, наистина! Но това е големият

случай, който чакаше, за да изправиш агенцията на крака!

– Не разбираш – вратна глава Уил. – Ако наистина е нещо толкова голямо, то значи ще имаме работа с ония натегачи от агенция „Фулъртън“ и техните суперпрофесионални холивудски призраци.

– И какво? Да не би това да те плаши?

Стъклата на прозорците потрепериха от трясъка на гръмотевица.

– Не ме плаши. Само че не знам дали ми се иска... Освен това не е в града. Далеч е. И рискуваме да се убием от работа за нищо.

– Жалко – Тъпър сви рамене и затвори вестника. – Защото хотелът е много близо до Спунвил.

– И какво от това? – погледна го Уил, без да разбира.

– Преди две години Спунвил беше обявен за международна столица на палачинките. Като минаваме оттам, можем да ги опитаме...

В очите на Уил проблесна интерес. Той протегна ръка към вестника.

Полека-лека идеята да участват в конкурса започна да си проправя път в главата му.